

Sociale Psychiatrie: Januari 1994, 13^e jaargang, nummer 36

Uitgever: Nederlandse Vereniging van Sociaal psychiatisch Verpleegkundigen
Hosingenhof 5, 5625 NJ Eindhoven. E-mail: Uitgever@nvspv.nl

Columnist

Bla, bla, bla....

Onlangs, toen ik het laatste nummer van ons vakblad door bladerde, besepte ik plotsklaps dat ook onze oude vertrouwde NVSPV bevangen was door de koorts van de vernieuwingsdrang. Nadat ik op mijn werk net ben doodgegooid met modernismes, komt nu dit weer op mij af. Ik heb me aangepast aan de gesel van deze tijd, de vernieuwingsdrang.

De begrippen als MFE, extramuralisering, langdurigzorgafhankelijken, netwerken, zorg op maat, zijn me net duidelijk geworden of de laatste rots in de branding begint te wankelen: de NVSPV. Ook nu zal ik weer mee moeten gaan. Het oude beeld, van de sociaal psychiatisch verpleegkundige die laagdrempelig en uit de losse pols met deskundigheid strooit, moet ik loslaten. De tijd gaat voort, wie niet mee gaat is reddeloos verloren. Het oude vertrouwde Plektrum heeft de trein niet gemist. Een bij de tijd passende naam en een nieuwe dynamische redactie.

Ik moet eerlijk zijn, de naam "Sociale Psychiatrie, Vakblad sociaal psychiatische verpleegkunde" spreekt veel meer tot de verbeelding van de moderne mens dan het wat bedaagde oubollige "Plektrum".

Ook de inhoud lijkt ze bij nader inzien aan te spreken.

Al bladerend kom ik prachtige schema's tegen en interessante tekst en besef dat mijn beroep is uitgegroeid tot een echte professie. We zullen eindelijk kunnen wedijveren met elke andere discipline aan de andere kant.

Ik ben net 45 jaar geworden.

Mijn mid-life crisis staat voor de deur of is aan de gang (mijn psychotherapeut is er nog niet uit!). Ik mis de flexibiliteit die eigen is aan de jonge generatie hulpverleners. Zal ik ooit kunnen functioneren in deze tijd van computergestuurde hulpverleningsmodellen waarin vraag en aanbod aan de hand van duizelingwekkende cijfers gepresenteerd worden?

Zal er nog ruimte overblijven voor mensen als ik, die de maalstroom van deze tijd niet meer kunnen of bij willen houden?

Dan kan Frans van Vugt wel zeggen: "Schrijf nu eens een 'positief' stuk, dat is goed voor het imago van het blad en is goed voor de moraal".

"Goed, Frans!" Ik probeer mijn best te doen om optimistisch te denken, maar al het oude is toch niet slecht en je bent toch niet per definitie conservatief als je het goede wilt houden?

Ik blijf erbij, het werk van de spv valt niet te structureren hoe mooi de schema's van Frans Verberk ook zijn. We moeten toch kunnen improviseren en flexibel kunnen zijn als het nodig is.

We kunnen ons werk niet goed doen aan de hand van: behandelplannen, doelstellingen en theoretische modellen.

Als we maar kunnen uitleggen wat we doen en waarom?

Het heeft niet zo'n prachtige naam en inhoud, als onze collega therapeuten suggereren dat ze die hebben. Als ze denken dat ze het beter doen, deert het niet.

We staan voor ons vak!

Laten we wel wezen, dan hadden we maar psychotherapeut moeten worden.

(Of is dit soms de veel gekoesterde onderbewuste wens van veel collega's?)

Voor de critici.

Sinds enige tijd heb ik me laten instellen op de Seroxat. Men schijnt goede resultaten te bereiken met dit middel voor mensen die wat dwangmatig of depri zijn. Ik hoorde dat het te maken heeft met de serotine die de overdracht in de neurotransmitters moet vergemakkelijken.

Nou ja, het zal wel goed zijn.

Ik heb een onbegrensd vertrouwen in de medische vooruitgang; als het maar werkt!

Ik hoop trouwens dat dit stukje door de censuur komt, je weet maar nooit.

Op mijn werk zijn we ook al getroffen met een spreekverbod door onze directie toen we ons te kritisch naar de buitenwacht uitlieten over de komende reorganisatie. Komen de stalinistische tijden van weleer dan toch weer terug?

G. Braaf (Ook ik ga met de tijd mee, G. Raaf is passé)

P.S.

De titel van dit stuk slaat op de taal die de moderne hulpverlener uitslaat!